I sag 212/81

angående en anmodning, som storhertugdømmet Luxembougs Cour de cassation i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

CAISSE DE PENSION DES EMPLOYÉS PRIVÉS

mod

LÉON BODSON

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, der drejer sig om overførsel til De europæiske Fællesskabers pensionsordning af pensionsrettigheder, der er erhvervet i en medlemsstats pensionsordninger,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: H. A. Rühl, ekspeditionssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder i sagen, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen kan sammenfattes som følger:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Léon Bodson, der er ansat i en stilling som tjenestemand ved Europa-Parla-

mentet, fremsatte over for Caisse de pension des employés privés (privatfunktionærernes pensionskasse) begæring om overførsel til De europæiske Fællesskabers pensionsordning af den aktuarmæssige modværdi af pensionsrettigheder, han havde erhvervet i privatfunktionærernes pensionskasse i storhertugdømmet Luxembourg.

Denne begæring blev ved afgørelse af 22. februar 1977 afslået af pensionskassens forretningsudvalg.

Den klage over afgørelsen, der herefter blev indgivet til Conseil arbitral des assurances sociales (Voldgiftsretten for social forsikring) blev den 1. juli 1977 afslået med den begrundelse, at den luxembourgske lov af 29. august 1951 (artiklerne 10 samt 64-68) ikke indeholder bestemmelser om betaling af en aktuarmæssig modværdi, samt at bestemmelserne i bilag VIII i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber var sagen uvedkommende, idet de alene angik EF-tjenestemænds pensionsforhold og var uden indflydelse på reglerne om nationale pensionsordninger, som disse tidligere havde deltaget i.

Léon Bodson indankede den 1. juli 1977 Voldgiftsrettens afgørelse for Conseil supérieur des assurances sociales, der ved afgørelse af 1. december 1977 anerkendte hans ret til den begærede overførsel, hvis gennemførelse alene afhang af hans eget valg, og Conseil supérieur hjemviste sagen til privatfunktionærernes pensionskasse, for at denne kunne foretage beregningen af den aktuarmæssige modværdi.

Privatfunktionærernes pensionskasse indgav den 23. februar 1978 kassationsbegæring mod afgørelsen, men blev den 23. november 1978 erklæret »uden beføjelse hertil«.

I medfør af artikel 18 i lov af 16. december 1963 om koordinering af pensionsordningerne, som ændret ved lov af 14. marts 1979, fastsatte forretningsudvalget for privatfunktionærernes pensionskasse derefter ved afgørelse af 17. juli 1979 det beløb, der svarede til de erhvervede pensionsrettigheder, der skulle overføres af Léon Bodson.

Léon Bodson indklagede denne afgørelse for Voldgiftsretten for social forsikring, der ved dom af 28. november 1979 annullerede afgørelsen fra forretningsudvalget for privatfunktionærernes pensionskasse som stridende mod dommen af 1. december 1977 fra Conseil supérieur des assurances sociales, der gik ud på, at den aktuarmæssige modværdi af erhvervede pensionsrettigheder efter vedkommende forsikredes valg skulle overføres. Pensionskassens anke af denne dom blev forkastet af Conseil supérieur des assurances sociales ved kendelse af 17. juli 1980.

Privatfunktionærernes pensionskasse har indgivet kassationsbegæring mod denne sidste dom.

Luxembourgs Cour de cassation fastslog i dom af 25. juni 1981, at kassationsbegæringen kunne antages til behandling i realiteten og udsatte sagen på Domstolens afgørelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber fortolkes således, at summen af de bidrag (såvel arbejdsgiversom arbejdstagerbidrag), der rent faktisk er indbetalt til en national pensionsordning (med bidragsbetaling og/eller er fiktivt beregnet (uden bidragsbetaling), med tillæg af rente 4 % p.a. fra den 31. december i hvert medlemsår, kan udgøre enten den aktuarmæssige modværdi af de

erhvervede pensionsrettigheder eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, som pensionskassen skylder?«.

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 20. juli 1981. Domstolen har ved kendelse af 11. november 1981 afvist en begæring fra Union Syndicale de Luxembourg om intervention til støtte for de af Léon Bodson nedlagte påstande.

I medfør af artikel 95, stk. 1 og stk. 2, i procesreglementet, har Domstolen efter at have konstateret at ingen medlemsstat eller institution, der er part i sagen, har forlangt, at sagen skal afgøres af den samlede Domstol, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har Léon Bodson, ved advokat V. Biel, Luxembourg, den luxembourgske regering, ved J. Weyland, afdelingschef i udenrigsministeriets afdeling for udenrigsøkonomi, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved R. Baeyens, ledende juridisk konsulent, som befuldmægtiget, indgivet skriftlige indlæg.

Domstolen (anden afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i statutten for Domstolen

1. *Léon Bodson* har indledningsvis anført, at en tjenestemands ret til at vælge mellem den aktuarmæssige modværdi og den fastsatte tilbagekøbsværdi af erhvervede pensionsrettigheder ikke efter dommen af 1. december 1977 fra Conseil supérieur des assurances sociales, Luxembourg, kan drages i tvivl. Det spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, drejer sig herefter om, hvorvidt beregningen af de beløb, der skal udbetales Léon Bodson, udgør den aktuarmæssige modværdi.

Han anfører i den forbindelse, at Cour de cassation også burde have spurgt, om der eventuelt kunne blive tale om at bringe to begreber vedrørende den særlige tilbagekøbsværdi og den normale tilbagekøbsværdi i overensstemmelse. Da dette af ham som »mellemkommende« betegnede spørgsmål ikke er stillet, har han i sit indlæg taget hensyn til de to alternativer i det spørgsmål, der er blevet forelagt Domstolen.

Såfremt det er tilbagekøbsværdien, der er tale om, kan han tilslutte sig privatfunktionærernes pensionskasses synspunkt, hvorefter en overførsel af det samlede beløb af de arbejdsgiver- og arbejdstagerbidrag, der er indbetalt, ikke udgør tilbagekøbsværdien, således som denne er blevet fastlagt og anvendt tidligere af de sociale myndigheder.

Såfremt der er tale om den aktuarmæssige modværdi, fastholder han, at den luxembourgske sociallovgivning er velbekendt med den nøjagtige definition af dette begreb. Pensionskassens udtalelser om, at dette ikke er tilfældet, må forkastes.

Léon Bodson har i øvrigt gjort gældende, at man finder definitionen af begrebet »aktuarmæssig modværdi« i artikel 8 i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd, og at den af pensions-

kassen foretagne beregning, nemlig arbejdsgiverbidrag plus arbejdstagerbidrag, med tillæg af rente 4 % p.a. ikke er i overensstemmelse med denne definition, idet der herved reelt blot bliver tale om tilbagebetaling af bidrag. Men der er ikke foretaget den ajourføring af disse bidrag, som skulle have været foretaget, såfremt meningen virkelig havde været at anvende en ordning, der omfattede den aktuarmæssige modværdi.

Léon Bodson har over for pensionskassens argumentation om, at løsningen på grundlag af lov af 14. marts 1979 går ud på udbetaling af tilbagekøbsværdien med et fast beløb, fastholdt, at dette synspunkt uundgåeligt leder til en slutning om, at denne løsning hverken er baseret på den faste tilbagekøbsværdi, således som denne tidligere er blevet fastlagt i den luxembourgske sociallovgivning, eller på den aktuarmæssige modværdi, men derimod er udtryk for en tilfældig blandingsløsning i form af en særlig ad hoc tilbagekøbsværdiordning.

Léon Bodson drager derfor den konklusion, at den luxembourgske lov som ændret i 1979 er uforenelig med artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, for så vidt som det ifølge nævnte lov ikke er muligt at yde tjenestemændene den aktuarmæssige modværdi, som de efter et frit valg skulle have krav på.

2. *Den luxembourgske regering* har anført, at artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd ikke umiddelbart giver tjenestemanden rettigheder i forhold til en medlemsstat eller dens forsikringsinstitutioner. Der er efter dens opfattelse tale om en vedtægtsbestemmelse, der regulerer tjenestemandens forhold til den fællesskabsinstitution, i hvilken han er ansat, og tjenestemanden har derfor ingen ret til af forsikringsinstitutionen i hjemstaten at kræve det beløb, der skal overføres, betalt i den ene eller den anden form. Når der ikke i en medlemsstats nationale ret findes bestemmelser, hvorefter denne overførsel kan finde sted, er det umuligt konkret at gennemføre rettigheden i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten.

Den luxembourgske lovgivningsmagt har imidlertid med lov af 14. marts 1979 skabt et fordelagtigt juridisk grundlag for gennemførelsen af de berørte personers retskrav, dog således, at denne gennemførelse må ske inden for rammerne af de pensionsordninger, de deltager i. Når henses til de finansieringsordninger, de luxembourgske pensionsordninger bygger på, vil det følgelig være udelukket at vælge en overførsel baseret på den aktuarmæssige modværdi.

Den luxembourgske regering gør endvidere gældende, at begrebet »aktuarmæssige værdier«, hvortil der henvises i dommen af 18. juli 1980 fra Conseil supérieur des assurances sociales, benyttes i en meget snæver sammenhæng, i hvilken det alene er den aktuarmæssige værdi af en pensionsforsikrets fremtidige rettigheder, der er relevant. Der kan følgelig ikke til støtte for begrebet »aktuarmæssig modværdi« som et almindeligt i den luxembourgske lovgivning foreliggende begreb, der lader sig anvende på en erhvervsaktiv forsikret person for så vidt angår hans pensionsrettigheder, henvises til dette begreb.

Endvidere gælder der ikke ifølge den finansieringsordning, der anvendes i Luxembourg, regler om henlæggelse af visse lovbestemte reserver. Først ved forsikringsbegivenhedens indtræden skabes der ved henlæggelse af beløb, der tages af de bidrag, der er opkrævet i løbet af det pågældende år, de reserver, der kræves til betaling af forsikringsydelserne. Det er følgelig udelukket, at en erhvervsaktiv forsikret person kan få udbetalt den aktuelle værdi af sine fremtidige pensionrettigheder.

Af det anførte følger, at overførsel af tilbagekøbsværdien er den eneste mulige løsning ifølge den luxembourgske lovgivning, hvorefter der i kraft af en nyere ændring kan ske en overførsel af samtlige indbetalte bidrag med tillæg af rente 4 % p.a., hvilket ikke tidligere var tilfældet. Den luxembourgske regering slutter på dette grundlag, at de samme regler må gælde for pensionsordninger uden bidragsbetaling.

3. *Kommissionen* har indledningsvis gennemgået de bestemmelser i vedtægten for tjenestemænd, hvori man finder begrebet »aktuarmæssig modværdi« af alderspensionsrettigheder. Ifølge Kommissionen fremgår det af samtlige de omhandlede bestemmelser, at enhver pensionsret i medfør af Fællesskabets pensionsordning beregnes aktuarmæssigt og ikke efter en fordeling.

Kommissionen anfører vedrørende det spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, at tjenestemanden i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, har adgang til at vælge mellem, om han ønsker pensionsrettigheder erhvervet før ansættelsen i Fællesskabets tjeneste overført eller ej, hvorimod bestemmelsen vanskeligt kan fortolkes således, at den skulle give tjenestemanden en ret til at vælge mellem de to beregningsmåder. Den valgmulighed, artiklen omhandler, skal forklares med de store forskelle der i medlemsstaterne og fra medlemsstat til medlemsstat findes i de af de nationale lovgivninger regulerede sociale sikringsordninger. Det er Kommissionens opfattelse, at de i sidste instans afhænger af den nationale forsikringsordning, om tjenestemanden har erhvervede pensionsrettigheder, og om han har ret til at overføre enten tilbagekøbsværdien eller den aktuarmæssige modværdi.

Kommissionen foreslår på grundlag af det anførte, at det spørgsmål, Domstolen har fået forelagt besvares på følgende måde:

»Det samlede beløb af de bidrag (arbejdsgiver- og arbejdstagerbidrag), der rent faktisk er indbetalt til en national pensionsordning (med bidragsbetaling) med tillæg af rente 4 % p.a. fra den 31. december i hvert medlemsår, jf. artikel 7, stk. 1, i lov af 14. marts 1979, der supplerer artikel 18 i lov af 16. december 1963 som ændret, kan udgøre den fastsatte tilbagekøbsværdi, jf. bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, artikel 11, stk. 2, første afsnit, andet led, som pensionskassen skylder.

Omvendt kan det samlede bidragsbeløb efter en fiktiv beregning i en ordning uden bidragsbetaling udgøre en aktuarmæssig modværdi af alderspensionsrettigheder erhvervet i henhold til en national pensionsordning, jf. bilag VIII, artikel 11, stk. 2, første afsnit, første led, i det omfang, beregningen sker på grundlag af aktuarmæssige tabeller navnlig ud fra den pensionsordningen tilsluttede persons alder, og ikke efter en fast beløbsordning, ved hvis anvendelse den pågældendes personlige forhold er uden betydning«.

III — Mundtlig forhandling

Caisse de pension des employés privés de Luxembourg, ved advokat Beghin, Luxembourg, som befuldmægtiget, Léon Bodson, ved advokat Biel, Luxembourg, som befuldmægtiget, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent P. Baeyens, som

befuldmægtiget, bistået af Capograssi som sagkyndig, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 21. januar 1982.

Kommissionens befuldmægtigede har i retsmødet erklæret, at Kommissionen efter afsigelsen af Domstolens dom af 20. oktober 1981 i sag 137/80, Kommissionen mod Belgien, ikke fastholder sit skriftlige indlæg i sin helhed. Kommissionen har herefter anmodet om, at der fuldstændig ses bort fra andet afsnit i dens forslag til besvarelse af det præjudicielle spørgsmål, samt om at dens forslag formuleres på følgende måde: »Det er Kommissionens opfattelse, at tjenestemanden må gøre sit krav om overførsel af pensionsrettigheder gældende inden for rammerne af den nationale pensionsordning, hvad enten det drejer sig om tilbagekøbsværdien eller om den aktuarmæssige modværdi og forudsat, at tilbagekøbsværdien har sammenhæng med, at tjenestemanden har været tilsluttet pensionsordningen i en vis rimelig tid«. Domstolen har taget denne erklæring til efterretning.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. februar 1982.

Præmisser

1 Ved dom af 25. juni 1981, indgået til Domstolen den 20. juli 1981, har storhertugdømmet Luxembourgs Cour de cassation i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber for at få oplyst, om summen af de bidrag (såvel arbejdsgiver- som arbejdstagerbidrag), der rent faktisk er indbetalt til en national pensionsordning (med bidragsbetaling) og/eller er fiktivt beregnet (uden bidragsbetaling), med tillæg af rente 4 % p.a. fra den 31. december i hvert medlemsår, i artikel 11, stk. 2's forstand kan udgøre enten den aktuarmæssige modværdi af pensionsrettigheder erhvervet i den virksomhed, hvori en arbejdstager har været ansat, eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, som vedkommende virksomheds pensionskasse skylder på tidspunktet for arbejdstagerens fratræden.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en tvist mellem Caisse de pension des employés privés, Luxembourg, og Léon Bodson, der efter at have været ansat i den private sektor i Luxembourg blev ansat som tjenestemand ved Europa-Parlamentet, hvorefter han over for Caisse de pension des employés privés fremsatte begæring om overførsel af den aktuarmæssige modværdi af de

pensionsrettigheder, han havde erhvervet i den nationale pensionsordning til De europæiske Fællesskabers pensionsordning.

3 Léon Bodson indbragte, efter at begæringen var blevet afslået af pensionskassen, sagen for Conseil arbitral des assurances sociales (voldgiftsretten for social forsikring); da voldgiftsrettens afgørelse gik ham imod, indankede han den for Conseil supérieur des assurances sociales, der ved dom af 1. december 1977 anerkendte hans ret til at få overført den aktuarmæssige modværdi under henvisning til, at det tilkommer den berettigede at træffe det valg, som ifølge artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd står ham åbent.

4 Caisse de pension des employés privés fastsatte derefter ved afgørelse af 17. juli 1979 størrelsen af de erhvervede pensionsrettigheder, der skulle overføres; dette skete i medfør af artikel 18 i den luxembourgske lov af 19. december 1963 om koordinering af pensionsordningerne, som ændret ved lov af 14. marts 1979, hvorefter der for tjenestemænd i fællesskaberne og i internationale organisationer kan ske overførsel af et beløb svarende til summen af de af den pensionsforsikrede og af arbejdsgiveren indbetalte beløb med tillæg af rente og rentes rente 4 % p.a. fra 31. december i hvert medlemsår. Afgørelsen blev begrundet med, at begrebet »den aktuarmæssige modværdi af pensionsrettigheder« var ukendt i luxembourgsk lovgivning.

5 Efter klage fra Léon Bodson annullerede voldgiftsretten for social forsikring ved dom af 28. november 1979 pensionskassens afgørelse med den begrundelse, at den stred mod dommen af 1. december 1977 fra Conseil supérieur des assurances sociales. Ved dom af 17. juli 1980 forkastede Conseil supérieur des assurances sociales derefter pensionskassens anke, hvorefter pensionskassen indgav kassationsbegæring.

6 Luxembourgs Cour de cassation har på baggrund heraf stillet Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber fortolkes således, at summen af de bidrag (såvel arbejdsgiver- som arbejdstagerbidrag), der rent faktisk er indbetalt til en national pensionsordning (med bidragsbetaling) og/eller er fiktivt beregnet (uden bidragsbetaling), med tillæg af rente 4 % p.a. fra den 31. december i hvert medlemsår, kan udgøre enten den aktuarmæssige modværdi af de erhvervede pensionsrettigheder eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, som pensionskassen skylder?«.

7 Beregningen af den aktuarmæssige modværdi, som omhandlet i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd, skal, med henblik på overførsel af pensionsrettigheder, der er erhvervet i henhold til nationale pensionsordninger, ske for at kapitalisere værdien af en fremtidig og eventuel periodisk ydelse; der skal således foretages en beregning af kapitalværdien af den pension, som den berettigede efter nationale regler vil få ret til, med fradrag af en efter forholdet mellem forfaldstiden og forudbetalingens dato fastsat rentedekort samt af et nedsættelsesbeløb, som fastsættes forholdsvis efter risikoen for den berettigedes død før forfaldstiden, og som beregnes efter hans alder og dødelighedstallene, idet der ved beregningen af begge de nævnte nedslag henses til den tid, der vil hengå mellem tidspunktet for fastsættelsen af den aktuarmæssige modværdi og tidspunktet for tildeling af pensionen.

8 Beregningen af den fastsatte tilbagekøbsværdi kan derimod i pensionsordninger med bidragsbetaling karakteriseres som en sammenlægning af de af den forsikrede og eventuelt af arbejdsgiveren indbetalte bidrag, eventuelt med tillæg af rente.

9 Heraf følger, at den i spørgsmålet fra den forelæggende ret beskrevne nationale pensionsordning, i hvilket der navnlig ikke findes regler om beregning af den pension, der vil blive udbetalt ved den i loven fastsatte forfaldstid, eller om kapitalisering af selve pensionen i henhold til de ovenfor beskrevne kriterier, ikke kan være en ordning, der omfatter beregning af den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, som den pensionsforsikrede har erhvervet i den nationale pensionsordning.

10 Den beskrevne nationale ordning kan derimod karakteriseres som en ordning, hvorefter der foretages en beregning af den fastsatte tilbagekøbsværdi.

11 Det spørgsmål, som storhertugdømmet Luxembourgs Cour de cassation har stillet, må derfor besvares på følgende måde:

Summen af de bidrag, der af en pensionsforsikret arbejdstager og hans arbejdsgiver er indbetalt til en national pensionsordning, med tillæg af rente 4 % p.a., udgør ikke den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, arbejdstageren har erhvervet i artikel 11, stk. 2's forstand i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber. Beløbet kan udgøre den fastsatte tilbagekøbsværdi som omhandlet i nævnte bestemmelse i vedtægten for tjenestemænd.

Sagens omkostninger

12 De udgifter, der er afholdt af den luxembourgske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres:

da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af storhertugdømmet Luxembourgs Cour de cassation ved dom af 25. juni 1981, for ret:

Summen af de bidrag, der af en pensionsforsikret arbejdstager og hans arbejdsgiver er indbetalt til en national pensionsordning, med tillæg af rente 4 % p.a., udgør ikke den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, arbejdstageren har erhvervet i artikel 11, stk. 2's forstand i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber.

Beløbet kan udgøre den fastsatte tilbagekøbsværdi som omhandlet i nævnte bestemmelse i vedtægten for tjenestemænd.

Due Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

O. Due

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 18. FEBRUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Domstolen skal i denne sag træffe en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd, hvilken regel Domstolen jo for nylig har taget stilling til i sag 137/80 (Kommissionen mod kongeriget Belgien), der blev afgjort ved dom af 20. oktober 1981. Ifølge denne regel har en tjenestemand, der efter at have bestridt en anden stilling indtræder i Fællesskabernes tjeneste, ret til til Fællesskaberne at få overført:

»— den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder han har erhvervet i administrationen, i den nationale eller internationale organisation eller virksomhed eller

— en fastsat tilbagekøbsværdi som denne administrations, organisations eller virksomheds pensionskasse skylder ham på tidspunktet for hans fratræden«.

Storhertugdømmet Luxembourgs Cour de cassation har under en sag, som Caisse de pension des employes privés har anlagt mod Léon Bodson, stillet Domstolen følgende spørgsmål:

1 — Oversat fra italiensk.